

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

L'orgia d'uns funcionaris o l'immoralitat burocràtica

La caiguda del Govern anterior (per causes que a hores d'ara no s'han fet públiques, encara que tothom les diu a cau d'orella) i amb ella del Ministre d'Hisenda Sr. Cambó, sembla que ha produït general joia en certs medis burocràtics de l'Estat.

Es diu que en alguna de les oficines públiques depenents del Ministeri de Finances, s'hi han celebrat festes i s'hi han destapat empolles de xampany, festejant la fugida del Ministre; i no manca diari que ha ressenyat llocs, dies i hores en que aquestes escenes han tingut lloc.

Quina vergonyal surt del Poder un Ministre que a portat a cap una campanya moralitzadora, de sanejament de l'hisenda, d'adreçament de moltes coses torçades, i en el mateix moment es produeix una alegria, una joia immensa entre certs funcionaris depenents del mateix. ¿Per què? ¿Es que el Ministre exigia dels mateixos coses extraordinàries? No, certament. Si això hagués estat d'altra manera haurien respost els funcionaris: ¡bons estan els temps per a que els de dalt s'extralimitin respecte als de baix! I si no es així: ¿a títol de què aquest entussiasme si tot el que exigia el superior no era més que moralitat i el treball reglamentari, és a dir: compliment del deure?

Ni que interiorment haguessin sentit aquesta joia, devien manifestar-la exteriorment aquests funcionaris. Encara existeix quelcom que s'anomena *pudor*, *pròpia estimació*.

Quan dins el desballestament general de nostra Administració s'ha produït aquesta joia en caure un Ministre, això mateix indica que quelcom s'havia adreçat per obra del mateix.

Però també és cert que si aquesta tasca ha de restar reduïda a la vida ministerial d'un home, poc podem esperar de la mateixa, escassos seran els fruits que en derivaran.

El secret de govern no està tant en la bona gestió d'un home com en la continuïtat de l'obra del govern.

Podem confiar de la mateixa, en el Gabinet Sánchez Guerra i amb el Sr. Bergamin? Potser la joia o el dolor que en determinats medis produeixi la seva caiguda ens ho indicarà.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

L'intensa vibració dels fets polítics aixorda i fa que passin sense la deguda repercussió altres fets, com el de la Gran Campanya Social, ben dignes certament del primer lloc d'aqueixa secció. És l'Espiscopat espanyol en pes qui ha iniciat aquest moviment social que té per objecte l'alliberació del poble, la seva cultura i el seu benestar, pròxim i llunyà. Els projectes dirigits a aquests fins són verament grandiosos i encara més oportuns que grandiosos. Ja tindrem temps de parlar-ne. Totes les persones de bona voluntat, del Rei en avall, van allistant-se a les banderes de la G. C. S. Els clams i despit dels esquerristes, que sols volen del poble el número i les espatlles, demostren que la G. C. S. està ben orientada i té empena. Avant.

Al Marroc les coses no van pas prou bé. Els avenços per la meseta de Tikermin, que han costat cars, no compensen els fracassos d'Alhucemas, on els moros enfonsen vaixells a canonades i es riuen dels nostres cuirassats, posant en perill la plaça i fent-nos una pila de baixes.

Un diari s'estranya de que 5.000 rifenys fassin ballar a 160.000 espanyols i encara s'hagi de trametre més tropes. Si aquestes ratlles, en compte de ser per a una lleugera crònica fossin per un article de fons, ja en diríem les causes. No en té la culpa en Berenguer, la dimissió del qual sembla que ha estat retirada, ni tampoc aquest ni el passat govern...

Aquests esdeveniments han posat frissosos els ànims i haurien provocat un altra crisi si no estigués en la consciència de tothom la necessitat de sortir del empantanament polític ocasionat per la crisi del Ministeri Maura-Cambó, tan a deshora desbancat per les aspiracions de França, en primer lloc, quals diaris canten victòria i celebren aquesta inoportuna crisi amb tan d'entusiasme com els buròcrates del Ministeri de Finances, i els contrabandistes i malfactors polítics de tota Espanya.

El nou Govern ha sofert algunes ensopegades ben sensibles. La pròrroga per tres mesos dels Presupostos, sense les dues dècimes que demanava Bergamín (tal volta per anar tirant sense els maldecaps dels grans projectes cambronians), i el conflicte de jurisdiccions provocat per l'impulsu alcalde romanonesc de Madrid i el poc tacte del ministre de la Governació, que és un aragonès de sang, han afeblit al Ministeri Sán-

chez-Guerra, el qual, per cert, no es mostra pas superior al càrrec que ocupa. El cos a cos del Marquès de Villabràjima i En Piniés a la Cambra de Diputats ha estat llastimosíssim, encara que no tant com l'espectacle donat als carrers de Madrid, on els agents armats del Municipi, els mateixos senyors regidors i fins la persona inviolable de l'Alcalde, s'han vist atropellats i escarnits per la força pública movilitzada pel ministre de la Governació al servei de l'empresa del Metropolità, que es burla, segons diuen, de les disposicions municipals i dels drets del Municipi com si tot Madrid fos seu.

ESPANYA ENFORA

Els Estats Units persisteixen en cobrar les despeses del seu exèrcit d'ocupació i anuncien que dins pocs mesos van a retirar-lo, excusant-se, al mateix temps, de la seva pròxima absència en la Conferència de Gènova, perquè no veuen clara la seva eficàcia.

Txitxerin radiografià a Poincaré que s'allegra molt de la convocatòria que per a dita Conferència ha rebut el govern rus, i demanava que vencedors i vençuts, en peu d'igualtat, treballin col·lectivament pel renaixement econòmic universal. Sembla que van posant seny els Soviets russos.

L'afer de Fiume acabarà en pau. Els iugoeslaus, en veure una segona edició de la campanya de D'Annunzio, varen posar-se farrucos, i el govern italià ha mullat la pólvora dels nou conquistadors de Fiume. Això no vol dir que més endavant...

Altrament Itàlia té prou mals de cap perquè en busqui de nous. Amb Grècia ha estat a punt de renyir per gosadies dels marins grecs que s'apoderaren d'un vaixell de la marina italiana. Amb la Petita Entente tampoc hi té Itàlia bones relacions. I, a dintre de casa, els *fascistes* torren a promoure aldarulls, i els comunistes maquinen de ferm, i una vaga general de dockers paralitza el moviment dels principals ports. Sorlosament per el nou govern italià la Cambra de Diputats li ha donat un vot de confiança encoratjador.

Egipte celebra la seva relativa independència dividit, com Irlanda, amb contents i descontents que es peguen patriòticament. El tot-o-res fa estralls allí on la prudència i el bon sentit fallen.

Les dones i els diners del joc

La presidenta d'una associació parroquial femenina que percebeix donatius del Comité anomenat d'Obra Benèfica i Social, deia a una persona que li reprobava aquesta vergonyosa recaptació: — Ah, si vosté veiés quines senyores i amb quins automòbils van a casa del Banquer Sr. Tal, que és el Tresorer, a cobrar la subvenció del Comité! Si unes dames tan riques i aristocràtiques no es donen de menys d'admetre-la, com vol que la refusi la nostra entitat, tan pobre i modesta?

Una altra persona molt coneguda meva sostenia en debat amb altra institució femenina per igual causa i motiu. Fou cridat a casa de la presidenta, i rebut a un palau esplèndid, dels mellors de l'Ensenya o Ciutat Nova. En passar, criats amb llueires li feien grans reverències. La propietària d'aquella opulenta mansió, explicà a nostre amic que no podia rebutjar el diner del joc perquè l'associació tenia molts dèficits per eixugar. Nostre amic es quedà pensant que tal volta alguna gent considera la caritat com una espècie de societat anònima, amb responsabilitat limitada.

Es sabut que a moltes entitats benèfiques abonades a la llista mensual, han estat les Comissions de senyores que cadascuna nomena per arbitrar recursos, les qui eren amatentes a trucar a les portes del Govern Civil, demanant protecció al Comité.

D'aquest famós, d'aquest tristament famós Comité, en formen part algunes respectables dames. Ja en la seva més remota organització, pel governador Sr. Morote en l'any 1917 (la etapa de l'Hospital d'Immigrants), molt altes senyores barcelonines hi figuraven. I vet'aquí ço que jo no em podré explicar mai. Vet'aquí l'enigma, que jo mai penetrar sabria: Per què intervenen dones, i dones distingides, en la recollida, administració i repartiment dels diners del joc?

Essent com són les dones flor de delicadesa i finor, com és que gosen contaminar-se aquelles il·lustres dames, amb el contacte de l'or impur i fastigós del vici? Essent la pudícia i l'honestetat en les dones, una virtut que de tan pròpia és instintiva, com és que tan enlairades senyores s'avenen a tenir tractes amb el fruit de tanta immundícia, de tanta infàmia?

Millor que ningú, elles, pel contacte diari amb els pobres, veuen i saben les desgràcies produi-

des pel vici en les famílies; sobre tot, les misèries i deshonres que la passió del joc infanta. Ningú, doncs, hauria de tenir contra el joc una aversió tan profunda, tan instintiva, tan obstinada com elles. Ningú hauria de protestar i de sublevar-se tant com elles contra una organització que representa consagrar, consolidar, afermar, arreglar, fer definitiva i permanent la causa dels deshonors, misèries i desgràcies passats, presents i e-devenidors.

Més bé que ningú elles percebeixen l'efecte desastrós de la irregularitat en els costums, de la corrupció en les conductes, tots aquestos trastorns morals, que el joc acarrila i que es tradueixen al cap d'avall en trasbalsos econòmics, ruïnes, fallides... Com és doncs que aproven i defensen la permanència d'aquesta iniquitat productora de tants daltabaixos en la societat, i especialment en la "bona societat"?

Que els homes mundans capitulin temptats per certs vicis, malament! Però que les seves mares, germanes i filles acatin i consentin aquesta capitulació com a règim social a conservar i sostenir, i com a font de recursos per a les seves caritats i almoines, no ho comprenc pas.

Un vènerable eclesiàstic amb qui jo en parlava deia que no ho entenia tampoc ell, i afegia que bé es pot aplicar a les persones que menen les entitats benèfiques subvencionades pel joc, alimentades pel Diable, aquella sentència de la Sagrada Escriptura: "*Nescierunt erubescere*". "No es saberen ruboritzar".

Quina és, doncs, la causa d'aquesta feblesa de tantes dames barcelonines, bones cristianes i de cor excellent i sentiments rectes, envers els diners del joc, que tant tindrien d'avorrir i que tant recerquen i estimen? No ho puc entendre.

R. RUCABADO

La caritat fóra que jo em cuidés dels meus vells, de la dona de servei que m'ha vist nàixer, del mosso que ha treballat a casa tota la vida, que els contemplés a casa meva o els en procurés una de pròpia si podia; que procurés també la bona educació de l'orfe, del veí pobre i li donés ofici i li cerqués feina; que vetllés perquè la minyona que del camp m'envien a ciutat no hi fos esgarriada; i si s'esgarria i cau, li tinga pietat i l'ajudi a alçar-se, que jo elevi cada dia la meva ànima a Déu i n'ensenyi a tots els meus dintre de casa.

JOAN MARAGALL
(Elogi del poble.)

Idees i fets

La tècnica i la sobirania en l'estat modern

És un fet remarcable i que crida l'atenció dels estudiosos de la cosa pública, la tendència dels Estats moderns cap a la tecnificació dels organismes que constitueixen el complicat engranatge de l'Administració.

Cada dia es presenten problemes nous, de justícia distributiva, que truquen a les portes de l'Estat; i cada dia aquests problemes són més complicats. I l'Estat, amb els seus organismes merament polítics, amb els engranatges que per tot recurs l'hi ha facilitat la democràcia, no pot atendre aquests problemes.

I així esdevenen en poc temps, creats a Espanya uns organismes especials: un Consell Tècnic per a la regulació de la Banca privada amb l'objecte de defensar els interessos dels altres enfront de la mateixa; un organisme especial, el Consell ferroviari, per tot el que diu referència als transports per mèdi de ferrocarril.

¿Quants i quants seran els organismes tècnics que aniran neixent a mida que les necessitats ho imposin? Tot problema social un xic complicat porta en ell mateix una necessitat d'intervenció de l'Estat; i si el problema és tècnicament complicat, aquesta intervenció no pot ésser així mateix més que de caràcter tècnic també.

El problema no és nou, certament, en el món científic del dret polític. Fa ja uns quants anys que un tratadista espanyol, en Posada, deia: "Es veu cada dia més clarament la necessitat de la diferenciació de les funcions públiques i de la seva especificació tècnica i jurídica. La afirmació de l'autonomia en l'esfera de gestió del servei públic és indispensable; el moviment descentralitzador és evident; el paper del Govern — com a representant de l'Estat — sembla estar més limitat cada dia al de suscitador i iniciador de les necessitats col·lectives; la seva acció eficaç es redueix a cercar i procurar el mitjà apropiat per a satisfer-les; la satisfacció de les necessitats deu deixar-se, cada dia més, a organismes o institucions autònomes i veritablement

tècniques. Aquí estan, per demostrar-ho, com tipus diversos d'aquesta forma autònoma, les Juntas, Comitès, Consells, Patronats, etc. tan esteses ja per tota l'Administració.

La funció tècnica domina a les altres, en l'Estat. I en cada servei nou va arribant a cercar aquest domini de la tècnica, a benefici del mateix. I així veiem com els organismes autònoms, com els abans citats, són cada dia més nombrosos; com constantment es veuen creant, per a que a les Direccions Generals i als Ministeris s'hi portin homes que estiguin tècnicament preparats (o almenys especialitzats) en el càrrec; com en els Municipis dels Estats Units s'han arribat a limitar extraordinàriament les funcions de l'Assemblea, i a encarregar, en canvi, els serveis públics a veritables gerents, tècnicament preparats i amb solvència científica pràctica en el respectiu ram; com cada vegada que es presenta un projecte complicat i tècnic a les Corts, en el mateix Parlament (a Espanya ha succeït ja repetides vegades), en el mateix país de la democràcia, es procura immediatament d'una Comissió especial a la que s'hi porten elements més preparats en aquell assumpte.

La tècnica ve imposant-se de tal manera, que pot dir-se que avui els tractadistes més moderns de dret públic, a l'estudiar l'Administració, beguir tot el seu dret entorn de l'estudi del servei públic.

I heus-aquí que un greu problema es planteja a base d'això. ¿Arribarà l'Estat a ésser un conjunt de serveis públics? En altres termes: la Tècnica ofegarà a la Democràcia, sobre la qual fonamenten els Estats moderns? ¿Acabarà la Sobirania per a donar lloc al Servei Públic?

Algún autor modern, amb una força intel·lectual envejable, ha arribat a negar el dret subjacent, i, en conseqüència, la Sobirania de l'Estat, reduint la mateixa a un fet, no de un dret, "no és més, la Sobirania, que una fórmula jurídica làstica buida — s'ha dit —, un concepte que en determinada època responia a una necessitat determinada".

Però l'equivocació deriva de la base que posava l'autor esmentat al explicar la Sobirania, considerant-la com a una substància determinada, quan en veritat la Sobirania es sols un accident, una qualitat, la qualitat d'ésser capaç de dirigir la autodeterminació. Sobirania no és sols la característica del Poder, sinó de tota persona, individual o social. I mentre no es destrueix aquest fons ètic, cosa que no esdevindrà si no destrueix la persona, la Sobirania existirà.

Pot tecnificar-se cada vegada més la funció pública; poden els funcionaris sindicar-se segons la tècnica respectiva pel desenvolupament de la funció, com vol Mr. Leroy. Però, no es pensi mai que aquesta tècnica acabi amb la Sobirania.

Que al cap i a la fi el concepte de funcionari és relatiu, i, com ja deia August Comte, tot ciutadà constitueix un funcionari, i tota funció té la seva tècnica.

I si ha d'arribar un moment en que tot funcionari sigui un tècnic, i tot ciutadà un funcionari, la Sobirania no serà igualment necessària entre tots els tècnics o sigui tots els ciutadans?

En definitiva, el propi professor de dret polític de Burdeos, l'home més fortament revolucionari en l'ideologia del dret públic modern, no deixa d'admetre una diferenciació entre governants i grups sindicals governats.

I si aquests segons representen la Tècnica (segons la concepció del professor esmentat) i perquè els primers no poden representar la Sobirania?

La Tècnica aixampla el seu camp d'acció; però no mai la Sobirania.

J. M. GICH

D. Ramon Albó

Director General de Presons

El Govern d'En Sánchez Guerra, per mitjà del Ministre de Gràcia i Justícia senyor Bertrán i Musitu, ha tingut un bon encert en el nomenament del nostre dilecte amic i President de "Acció Popular", Excm. Sr. D. Ramón Albó, per al càrrec de Director General de Presons.

En els temps actuals en que la política sofreix arreu de la manca de preparació dels seus homes per a les diverses i complicades funcions de l'Estat, les Direccions generals haurien d'ésser càrrecs tècnics per excel·lència. No ho són però, i així resulta que la competència no és pas característica dels qui ocupen les mateixes. Emperò, de tant en tant, una excepció es produeix. I aquesta s'es produeix ara.

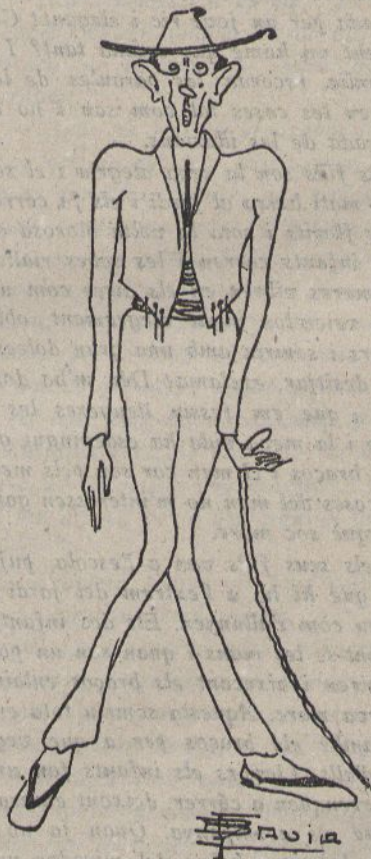
En efecte: pocs homes tant preparats, tant coneixedors de la ciència penitenciària i de la vida de la mateixa a Espanya, com D. Ramón Albó. Anys i anys de contacte amb tot el que en el món és publicat i es fa en el ram penitenciari, han portat al Sr. Albó a constituir-se en un especialista veritable en aquest ram tan difícil i delicat del dret.

Ell, més a més, ha tocat d'aprop els defectes, defectes enormes (potser com en cap altre servei) de la penitenciària a Espanya. I ningú com ell amb una voluntat ferma i amb un cor tant gran per esmentar-los en la mida que li permeti l'elecció personal i econòmic de que l'Estat disposi.

Felicitem coralment al Sr. Albó, a "Acció Popular", que es sent honorada en la distinció al seu President, i ens felicitem

tots de l'encert del Govern de portar a un lloc pel que tant cap i tant cor es necessiten a un home com D. Ramón Albó.

Els fets segurament no desmentiran les nostres esperances en els èxits de la seva assenyada actuació.

El bon espanyol:

— Es cert que la brometa em costa uns quants milions diaris i em fa dejunar, però jo ja fa temps que pel Marroc sentio una certa debilitat.

L'amor que ennobleix

Quan l'Emília va tenir el primer fill, li semblà que dintre la fosquetat de la seva llar hi havia penetrat un raig de sol. Seguia sola, abandonada, el camí de la vida i endebades cercava una mica de conhort. Però en tenir el primer fill va posar-se alegre com el caminant assedegat que troba una fontanilla clara en la soletat d'una vall.

Ja fa anys que viu divorciada espiritualment del seu marit. Si hagués conegut la seva manera de viure no s'hauria casat. Però qui havia de suposar que un home que parlava amb tanta vehemència i aparentava estimar tan apassionadament que fos tan frívol i superficial? La seva mare ja l'havia sermonejat abans de casar-se, però quan Amor ens ha ferit el pit amb les seves bronzents sagetes, esdevenim orbs. Filla meua, li deia, ja saps com viu En Ricard? Podrà ésser el teu espòs un home donat a tota mena de disbauxes? No ho creguis, mamà, exclamava l'Emília. Les meves amigues em tenen enveja perquè soc estimada per un jove ric i elegant! Com pot ésser dolent un home que estima tant? I ara la pobra Emília recorda les paraules de la seva mare i veu les coses tal com son i no amb la il·luminació daurada de les il·lusions.

Els seus fills són la seva alegria i el seu consol. Cada mati baixa al jardí i els fa córrer vora els rosers florits i sota la volta olorosa dels arbres. Els infants corren i les seves rialles fresques i sonores vibren en els aires com un cant. La mare veientlos jugar alegrement, oblida els seus dolors i somriu amb una gran dolcesa. Què més puc desitjar, exclama! Déu m'ha donat dos fills per a que em fessin lleugeres les penes! Soc mare i la meua vida ha esdevingut gloriosa. Els meus braços i el meu cor son pels meus fills. Ara les coses del món no m'interessen gaire. Soc forta perquè soc mare.

Quan els seus fills van a l'escola, puja a un mirador que hi ha a l'extrem del jardí i d'allí estant veu com s'allunyen. Els dos infants caminen donant-se les mans i quan son un poc apartats es giren i aixecant els braços enlaire saluden la seva mare. Aquesta somriu tota eternida i alça també els braços per a que vegin que s'adona d'ells. Llavors els infants fan una gran rialla i arrenquen a córrer, deixant enrera la serventa que els acompanya. Quan ja no es fan obiradors la mare baixa del mirador una mica apesurada. A la llar, quan els fills son fora, hi planen de nou les tenebres. Fins que ells arribin no s'omplirà de claror.

Un matí en anar a pujar les escales del jardí a la porta trepidà un auto.

L'Emília s'aturà i va veure en obrir-se la portella de l'auto, el seu marit que arribava d'una manera deplorable. Fent esforços per sostenir-se dret, travessà el jardí. Els ulls de l'Emília s'humitejaren. En arribar vora d'ella En Ricard li va dir cinicament: Et lleves molt dejorn, Emília. A tu sempre t'ha agradat perdre les nits dormint. Jo les aprofito millor. Ets molt innocent, Emília! No saps què cosa és la vida! I amb una rialla burla als llavis pujà a poc a poc les escales per no caure. En aquells moments baixava una serventa i li va dir una insolència al cau d'orella.

A l'Emília li semblà què anava a morir. Però cor li batejava fortament. Pensà en els seus fills i el seu esperit s'asserenà. Pobres fills meus, jo morís. Doneu-me forces, Senyor, per a portar le creu que heu posat damunt les meves espatlles. Serveu la meua vida per a que sigui guiatge dels meus fills!

Quan d'un campanar queien dotze hores, arribaren els dos infants i s'estranyaren de no trobar, com de costum, la seva mare a la porta. Què és la mamà, preguntà el més gran. No es troba gaire bé, respongué una serventa.

Els dos infants varen pujar com uns esperits a les escales del jardí i varen penetrar a la casa cridant: on és la mamà? La mare sortí a rebre'ls i els dos infants es varen llançar als seus braços. No crideu, els va dir, que el papà està descansant.

—Encara dorm, preguntaren estranyats els dos infants.

—No es troba bé, digué dissimuladament la mare.

—Per què, mamà, preguntà el més gran, ens estima el papà. Mai ens porta a passeig.

—Perquè creieu que no us estima? Tot el que teniu ell us ho ha donat. Aquesta casa i el jardí magnífic. Us compra vestits i joguines...

—Oh! però no ens estima.

—Mai ens ha fet un petó, digué el més petit amb una gran tristesa.

—Potser no ens vol perquè som lleigs? Què soc lleig, mamà?

—No, fills meus. Sou bonics com un pom d'or florit. Es que el papà te moltes ocupacions. No teniu el meu amor? Que no m'estimeu a mi?

—Oh! sí, mamà, exclamaren els infants. La mare els va asseure a la falda i la varen abraçar fortament, besant-la amb una gran dolcesa.

—Fills meus, els deia, estimeu-me força tota la vida!

En Ricard tenia un germà que havia sabut mantenir-se bo, malgrat els constant perills que el rodejaven. El seu esperit era fonament religiós. Mai havia volgut reptar al seu germà, perquè tenia més anys que ell, però veient que no s'esmenava, un dia s'atreu a dir-li: Germà meu, perquè fas sofrir una pobre dona que no t'ha fet cap mal? No veus que portant aquesta vida tan desordenada, moriràs jove?

En Ricard, mirant-lo fit a fit va respondre: Eis massa petit per a donar-me consells. Jo faig el que vull. Si vols creure'm, Lluís, no perdis el temps sermonejant-me, perquè no em convertiràs.

En Lluís no s'atreu a descloure els llavis. Una nit passava per davant d'un cabaret. La façana era plena de llums i de cartells llampants i suggestius. En Lluís s'aturà uns moments a contemplar la gent que entrava a la sala d'espectacles. Jo no comprenc, pensava, com els joves s'embruteixen d'aquesta manera. Què en farem d'aquesta joventut que va darrera dels plaers i no es recorda que porta una ànima immortal dintre del pit? I aquest vell, que es van extingint lentament com una flama, que senten ja damunt del cap la fredor de les ales de la mort i no obstant son esclaus de les passions i no saben purificar l'ànima que aviat deixarà la presó tenebrosa del pit.

Mentre això pensava, va veure baixar d'un auto el seu germà amb una mundana.

—Ricard, cridà En Lluís, on vas? Tens fills i tens una dona bona i honesta i ofereixes el braç a una dona impura. Ets ben estrany, Ricard! Et plauen més aquestes dones d'ulls enclofats i llavis marcats, que la teva esposa que és bona i honesta i t'ha donat fills perquè els estimessis.

En Ricard, somrigué irònicament, oferí el braç a la seva amiga, i penetraren a la sala d'espectacles.

En Lluís s'allunyà d'aquell catan infecte amb una gran tristesa. Aquella nit no pogué dormir. En la foscor de la nit li semblava veure brillar els ulls diabòlics d'aquella mundana. Passaren dies i no sabia notícies del seu germà. Un matí una serventa d'En Ricard li feu saber que el seu germà era greument malalt. Al cap d'unes hores anà a visitar-lo. El trobà aclofat en una cadira, pàlid i ullerós.

—Ja fa dies que estic malalt, va dir-li, i tenia desigs de veure't. T'agraeixo que hakis vingut tan aviat.

—Què tens, germà meu?

—Estic exhaurit. No puc tenir-me dret. El metge m'ha dit que si porto una vida reposada, recobraré aviat les forces perdudes.

—Ho veus germà meu, com jo tenia raó? On son els teus amics i les teves amigues? Et volien quan tenies salut i amb els teus diners podien satisfer les seves vanitats i els seus capricis. Però ara estàs malalt i no tindràs més companyia que la de la teva esposa que no t'abandonarà mai.

—Es cert, Lluís. Passa totes les hores del dia al meu costat.

—Es ben sensible, Ricard, que les vostres alegries siguin per a les que mercadejen amb l'amor, i que únicament us recordeu que teniu una llar i una esposa quan esteu malalt. Ara et fau l'escalf de família. No volem que la vostra esposa sigui la dolça companya de la vostra vida, la que comparteixi els dolors i les alegries, sinó una germana de la caritat que us vetlli quan esteu malalts.

—En aquests moments de dolor és quan veig les coses clares. Creu-me, germà meu, que m'avergoneixo d'haver obrat tan malament. Tu encara no la saps la meua desgràcia. Estic arruïnat.

—Això no ha de preocupar-te, Ricard. No saps que jo soc ric? No d'iguis res a l'Emília: jo et donaré els diners que necessitis, però amb aues condicions. Has d'ocupar-te amb alguna cosa. Et cos podràs fer-lo estar inactiu, però el pensament sempre treballa. Tens, doncs, d'ocupar-te amb alguna professió noble i pastar el nostre pa de cada dia amb una mica de dolor. M'has de prometre també estimar la teva esposa i els teus fills. Si t'acostumes a aquests amors, rebutjaràs tots els altres. A la llar hi trobaràs la pau i el consol que necessites. Ompla de llum el teu esperit per a que sigui el guiatge dels teus fills.

—Prometo seguir els teus consells, Lluís. La meua gratitud serà eterna.

Del jardí pujaren unes grans rialles. Eren els infants que arribaven de col·legi. Entraren a la cambra acompanyats de la seva mare. Els dos infants varen llançar-se als braços d'En Lluís.

—Mira, Ricard, quins ulls més clars i quines galtes més sonrosades. I besant-los amb una gran tendresa exclamà: Aquests petons si que son dolços!...

CIVERA

Esguardant el món

JAPO

Assemblea de sindicats.

Les organitzacions obreres japoneses es captenen dels problemes internacionals.

El *Kojo Kai*, sindicat dels obrers dels arsenals d'Osaka, ha celebrat la tercera assemblea anyal. S'ha pres l'acord de fusionar-se tots els obrers de les fàbriques de municions i s'ha demanat la fusió de totes les organitzacions d'empleats de l'Estat i el sufragi universal pels homes.

Reunió de la Confederació d'obriers de l'Estat

El *Nihon Kangyo Rodo So Domei* (Confederació d'obriers de l'Estat), ha celebrat una reunió magna. Hi han assistit delegats de totes les organitzacions d'obriers de l'Estat.

S'han discutit els mitjans que s'han de pendre per a prevenir la vaga forçosa que es produirà quan es posin en pràctica els acords que es prengueren a la Conferència del desarmament celebrada a Washington.

El *Kojo Kai*, proposa que als obrers que siguin acomiadats se'ls doni el salari de dos anys.

Entre altres coses s'acordà demanar l'implantació de la jornada de 8 hores, la instrucció per tothom, remuneració dels dies de festa i quinze dies de vacances cada any.

Les conclusions han estat trameses al Govern.

(*Tokyo Asahi*.)

SUECIA

Vaga forçosa

La Comissió de vaga forçosa ha tramès al Govern una estadística dels obrers que vaguen i dels que han estat socorreguts.

En la dita estadística consta que vaguen 132,000 obrers, d'aquests han estat socorreguts 44,500.

En algunes contrades els obrers han estat ocupats en treballs excepcionals de socor.

10,200 vaguistes han estat empleats en treballs municipals i 21,200 en treballs de l'Estat.

(*Social Demokrater*, Stockolm.)

SUISSA

Estadística dels obrers sense feina

El nombre de vaguistes tendeix a augmentar. El mes darrer vagaven 145,761 obrers. Han estat socorreguts 53,772 i 19,662 són ocupats de moment en treballs excepcionals. El mes de desembre vagaven 142,937 i foren auxiliats 47,367.

(*Le marché suisse du Travail*.)

ITALIA

Els mariners comunistes

Per a combatre les conseqüències de la vaga forçosa, el grup comunista de la Federació Italiana de gent de mar, ha demanat l'aprovació dels següents acords:

a) Imposar als mariners que treballen una tasca proporcional a llur salari.

b) distribuir les quantitats recaptades entre els mariners sense feina, segons les necessitats de llurs famílies.

c) organitzar pels mariners que vaguen un restaurant a bon preu.

Oi més, ha demanat que la Comissió marítima comunista, incorpori en els Estatuts de la Federació italiana de gent de mar, un article especial relatiu a la vaga forçosa d'acord amb les proposicions esmentades.

(*Ordine Nuovo*.)

ANGLATERRA

L'emigració

Una delegació del *Royal Colonial Institute* (Institut Colonial Reial) ha declarat a Mr. Winston Churchill, secretari d'Estat, que únicament l'emigració resoldrà el problema de la vaga forçosa i que per tant cal trametre vers les contrades poc poblades l'escreix de població d'Anglaterra.

Mr. Churchill ha manifestat que el Govern està disposat a encoratjar l'emigració vers les colònies britàniques. S'anuncia per a ben aviat un projecte de llei en aquest sentit.

L'esmentat personatge creu que abans de terminar l'any s'hauran posat els fonaments legals d'un projecte vastíssim assegurant el concurs permanent de l'Estat a l'emigració britànica.

(*Morning Post*.)

PERSIA

La indústria dels tapissos

El Govern persa es capté de posar remei a les irregularitats observades en algunes fàbriques de tapissos. Especialment a Kerman, les dones i els infants són obligats a treballar subjectant-se a condicions poc humanes.

El periòdic *Sétaréyé Iran*, s'ocupa d'aquest assumpte interessant. Ha estat pomenada una comissió mixta, composta d'obriers i de patrons, per tal de millorar les condicions de treball.

Entre altres coses es demana: llibertat de treball, la implantació de la jornada de 8 hores, un augment de salari de 5% i el descans setmanal obligatori.

(*Informations Sociales*.)

LA SINDICACIÓ

- Sindicat obligatori?
- Sindicat voluntari?
- A veure si ara em faran cotitzar dues vegades.

La veu d'un pastor

Mantes vegades, els portaveus de l'Església han recordat als que trafiquen amb els queviures els seus deures respecte a la valoració i condicions dels mateixos, per tal de que no es deixin portar de la cobdícia i els venguin a preus raonables i en bon estat.

Ara el Bisbe de Breslau (Alemanya) acaba de publicar en aqueix sentit una enèrgica Pastoral dirigida principalment als agricultors que, pel que es veu, fan, si fa o no fa, com els nostres...

Els diu que aquell que violi la Caritat i la justícia en els preus públics, pertorba l'ordre i la tranquil·litat, i contrau gravíssimes responsabilitats davant de Déu. Els diu que els danys que causen repercutiran contra ells mateixos.

"Qui posseint bens en aquest món tanca el seu cor al germà necessitat, ¿com podrà invocar la caritat de Déu?"

El zelosíssim Bisbe de Breslau es dirigeix principalment a l'estament agrícol perquè aquell país, per al seu resorgiment econòmic, té de menester dels productes de la terra.

A Espanya hi ha moltes comarques agràries en les quals els pagesos fan de les seves...

Basta fixar-se amb els preus exorbitants, a voltes fantàstics, que han alcançat determinats fruits del camp en el mercat de Barcelona, per a fer-se càrrec de l'oportunitat amb que ens fem resó d'aqueixa exhortació pastoral.

L'esperit de confraria a pagès

L'article d'En Torres Nató (1) m'ofereix oportuna ocasió per dir alguns mots i comentaris millor que sobre l'antiga associació catòlico-agrària, sobres les confraries agràries, si es pot dir aixís d'una manera, crec jo, més exacta. Car hi ha molta diferència entre la confraria i l'associació o sindicat, que s'acostuma a dir avui, d'una manera general. La confraria tendia a un fi moral i espiritual i l'associació l'informa una finalitat material econòmica. Aquella era sempre confessional, catòlica. L'altre sovint es neutra o indiferent. L'associació com a tal és moderna; deu la seva promoció a la llei del 30 de Juny de 1887, i com a Sindicat a la del 26 de Gener de 1906. I la confraria de quan data? Jo crec que es pot afirmar que amb reglaments o sense, no ha tingut interrupció, ni ha sofert solució de continuïtat a Catalunya. Com hi ha una altra modalitat d'associació que amb reglament o sense tampoc ha sofert solució de continuïtat: i són les comunitats de regants. Però d'això ja en parlarem un altre dia, si per cas.

Un dels fins de varies confraries és el que refereix el senyor Torres Nató en el seu article. Per això ell s'equivoca a l'esmentar-lo com un cas particular de la Costa d'Olot, i el suposar-ho obra d'una associació catòlico-agrària, per emprar la seva qualificació. Això d'ajudar-se uns pagesos als altres en cas de malaltia en les feines del camp és costum general a Catalunya. En uns indrets i viu encara, en altres desusat; en uns cantons per obligació de la confraria, en altres per imposició d'una associació de pagesos formada *ad hoc*; i en alguns pobles per ordinació del Sindicat, qui ha restaurat o reglamentat aquest costum.

Molts costums cristians de la nostra pagesia, encara que no tingui documentació suficient per demostrar-ho, suposo que foren creats per les confraries. Altres, respecte dels drets i obligacions de veïnatge, qui sap si podrien trobar el llur origen en el primitiu dret dels romans. Les confraries tingueren una poixant influència en el nostre poble, en temps que l'intervenció d'aquest en les Iglesies era també grossa. Els delmes i primícies que satisfecien rigorosament

semblava que els donava un dret, que animats d'un profund esperit cristià exercitaven coratjosament. Les confraries, d'una manera quasi autònoma, curaven de les despeses i cabals de l'altar del seu Patró. Les famílies riques en tenien un al seu compte, que moltes vegades era construït per elles mateixes. Al peu d'aquell era socavada la tomba que hi enterraven els seus. Les confraries, com aquestes altres famílies, hi tenien els seus bancs en lloc inamovible, com de propietat tant mateix per a les funcions. Així com d'una manera més sensible vivia en estreta comunió l'Iglesia i els parroquians.

Tot això va anar decandint-se i perdent-se per causes i circumstàncies que no es lloc historiar. Però molts costums que congriaren en la vida del nostre poble agrícola les confraries, han sobreviscut a aquestes mateixes. Un dels tals costums, com molts d'altres, qual acompanya en ciri encès el Viàtic a un confrare, vetllar-lo en circumstàncies de necessitat, anar a resar el Rosari a casa del difunt, assistir a l'enterrament fôu el fer les feines del camp al confrare malalt. Això s'estila a tot Catalunya.

Les confraries, diem que s'han decandit o desusat i els costums que havien arrelat en la vida colectiva de la nostra gent, si responen a les necessitats materials, han sobreviscut a aquelles mateixes, amb estatuts o sense, o bé adaptant-se a una fórmula d'associació, catòlica o bé indiferent. Desgraciadament els que atenyen una necessitat moral o espiritual purament, s'han desaparegut més depressa. Així trobem a molts pobles les germandats que amb una quota mínima mensual, en cas de malaltia, s'apercebeixen el socors del jornal ordinari. Com hi han associacions que tenen per únic objecte fer les feines del camp mancomunadament al soci malalt. Però en molts indrets, repetim, aquest costum vigeix, supervivent a la confraria que l'arrelà, sense estatuts ni reglaments. El senyor Rector, o el veí del malalt és el que té cura de la movilització dels treballadors caritatius i de bona voluntat.

I per això, ni calen ni caldràn mai assessories tècniques, ni grans confederacions comarcals o regionals. L'Esperit, és el principal i l'únic element. I en mancant aquest tot ço altre és ineficac. Quant no serveix per sofocar-ho. Com ha passat en alguns pobles que sé jo, que el Moli Cooperatiu d'oli del Sindicat Catòlic, és el que ha mort el costum de donar l'oli de la llàntia que enllumenava el Santíssim Sagrament, que per sempre sia alabat.

(1) Veure el número 44 de CATALUNYA SOCIAL: «Un bell exemple d'antiga associació catòlico-agrària».

La dona culta

Són molts els que creu que la dona no ha d'ésser culta. Mentre sigui bonica ja en tenen prou. No volen dones conscients, sinó nines trencadisses d'ulls blaus i cabells rossos. De Molière ençà són molts els escriptors que han ridiculitzat la dona intel·lectual. Per al món la dona intel·ligent que té fretura de saber, és un ser ridícul. No som pas nosaltres de les que creuen que la dona ha d'ésser allunyada de la llar. No; la dona ha de desplegar les seves energies dins de la llar i ha d'ésser la llum que la il·lumini. ¿Però és que algú creu que la cultura és incompatible amb la missió de la dona? Certament que fa riure una dona pedant que parla de coses que no entén, però no una dona culta que sap el què diu. No oblidem que si l'home fa les lleis, la dona fa els costums. Si les dones fossin més cultes no serien joguina de les modes.

Certament que la dona és més espiritual que l'home perquè viu allunyada de les misèries de la vida, però quantes ridícules comet per tenir una cultura i una formació religiosa molt deficientes.

A tot arreu del món la dona és incorporada al moviment cultural dels pobles i així veiem que moltes dones excel·leixen en les arts i en les ciències. En canvi a casa nostra és molt difícil trobar una dona que sigui apta per a donar una conferència.

En el camp social la dona podria fer una obra molt profitosa si perdés l'encongiment i la por que avui l'allunyen de la vida activa. Potser la nostra dona és una mica massa casolana. Els prejudicis i l'ambient social, són els que la retenen a casa. Avui desgraciadament hi ha una gran despreocupació únicament per aquelles coses que haurien de tractar-se seriosament. La dona vesteix molt lliurement, assisteix amb una gran inconsciència als espectacles immorals; llegueix revistes frívols i malaltisses i la societat no fa res per apartar-les d'aquest camí.

La cultura és privilegi d'uns quants homes. I diem expressament d'uns quants, perdoneu-me la gosadia, perquè la majoria dels homes són tan ignorants com les pobres dones.

Certament que saben construir fàbriques i fer negocis, però digueu-me, quants són els que estan ben formats moral i intel·lectualment? Potser aquesta és una de les causes que ens priva a nosaltres d'ésser cultes. Si l'home, (parlem en general), no sent la necessitat de la cultura, com pot comprendre que la sentim nosaltres!

MARIA BONSHOMS.

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

La Esclavitud Moderna. — Martirologio social. — Relación de los atentados y actos de "sabotage" cometidos en Barcelona y bonmas y explosivos hallados desde junio de 1910 hasta junio de 1921, por Miguel Sastre y Sauna. — Consejero Técnico en la "Conferencia Internacional del Trabajo" celebrada en Washington, con un prólogo del Excmo. Sr. D. Angel Ossorio y Gallardo. — Barcelona, Libreria Ribó. — 1921.

Vet-aquí un altre llibre inspirat en la doctrina balnèsiana, un altre glosador de l'ausetana escola social, un altre amic nostre que ens fa present d'un fruit qual tast, té l'agredolç de la veritat crua.

Ja ho diu l'autor en la introducció: No ens en proposat escriure un llibre original, sinó solament dir la veritat, defendre les idees, aduir arguments, exposar fets controlats per la pròpia experiència.

Per això abunden les cites, principalment de l'obra de Balmes "El protestantisme comparat amb el catolicisme."

La veritat, convenim amb l'autor que es amarga moltes vegades. Però i la forma d'exposar la veritat? Perquè si bé és cert que avui s'abusa extremadament de l'adulació perquè són pocs els esperits rectes i sincers que en públic i privat, diuen la veritat, no és menys cert que mantegues vegades al dir-la pura, escuetament, la gent es tapa les orelles.

La Esclavitud Moderna — paralel entre l'estat social del món en la època de l'aparició del cristianisme i els temps presents. — L'individualisme i els seus efectes. — El capitalisme. — A l'organització social l'hi falta un ressort i un punt bàsic. — La responsabilitat patronal. — Els homes d'estat i la qüestió social. — La Iglèsia i la qüestió social. — Les idees i la força. — Alguns consells als patrons. — Algunes paraules d'amic als obrers de bona fé —, totes aquestes matèries en l'ordre anunciat hi van exposades en sengles capítols.

La paraula-criteri és "cordialitat — millor encara "caritat" per tal que caritat és amor i cor-

dialitat signe de l'amor. No són infranquejables les barreres imaginàries entre una classe i altra —patronal i obrera—. A nosaltres també ens repugna com a l'amic Rucabado emprar aquest lèxic revolucionari, per tal que en l'ordre cristià, verament no hi ha classes, però d'alguna manera ens hem d'entendre.

Hem dit cordialitat, diem millor religió.

La segona part del llibre la intitula el senyor Sastre, "Martirologi Social." No donguem importància als mots. Car hi ha molt per discutir quan la víctima és o no màrtir, car aquest suposa sempre heroïsmes, i, desgraciadament, per falta d'heroïsmes es poden arribar a conjuminar aquests tràgics i espantosos quadros estadístics, que marquen la curva dels ressabis barbres, dels instints més envilidors, d'un poble. En aquesta secció hi trobem a faltar una dada, i és la nacionalitat, la terra d'origen de les víctimes i dels agressors. Fóra molt curiós posseir aquestes dades.

Resumint, hem de fer l'elogi de l'obra publicada per el Sr. Sastre i Sanna, felicitar-nos de que reanudi els treballs estadístics, sobre les qüestions socials; ¿quan editarà el de les vagues?, i recomanar la seva lectura d'una manera molt especial a tots quants interessin els problemes plantejats per l'amoralitat dels de dalt i de baix, i per la boca de la pistola.

Comissió d'Educació General. Mancomunitat de Catalunya. — Barcelona, 1922.

En la cabdal trilogia que presideix l'obra del primer President de Catalunya, si a l'Institut d'Estudis Catalans pertocà, assegurant-nos pensament propi, de renovar la tradició cultural catalana, preparant la seva difusió entre nosaltres i la seva aportació al corrent de la civilització moderna; si la creació de la Mancomunitat Catalana consagrà la nostra unitat espiritual i corporal, fent visible a tothom la nostra personalitat i dotant-la d'esma política i de voluntat col·lectiva; l'Institut d'Educació General havia d'ésser la fina consciència de nostre poble.

Per l'ideal de perfecció en l'ordre físic, en l'ordre moral i en l'ordre social de Catalunya, ve la Comissió d'Educació General a treballar.

Es bo de veure, per tant, el programa de la seva actuació, i la gènesi d'aquesta Comissió, fullejant aquest opuscle que deixa l'ànim propici a tots els optimismes, i l'esperit ple d'armonies i elegàncies.

F. MANICH ILLA.

D'ací d'allà

Tots recordem encara les mides preses pel ministre d'Hisenda anterior per tal d'evitar el contrabando.

Ens assabentem que el dia que va caure el Govern Maura a Port-Bou es va celebrar amb gran gatzara l'aconteixement.

I van sopar en honor de la caiguda... els contrabandistes pot ser?

No, senyors: els carabiners.

A Madrid les cigarreres s'han declarat en vaga per protestar de la mala qualitat del tabac.

Una altra paradoxa, perquè sembla que haurien de fer vaga de boca tancada i pulmons eixuts, els fumadors.

Ara que en aquestes terres està fent-se viva aquella auca de *El mundo al revés*.

Si altre aventatge no tinguessin les sessions de Corts, al menys serveixen de *mentidero* clàssic i de *Gaceta* de la xafarderia.

Un senador ens va fer saber que al cor i Cort de les Espanyes hi havia un *parador* dit "La Segoviana", on s'hi dormia per quinze cèntims, constituint un veritable focus d'infecció.

Té raó que ho fan massa barat i a l'abast de totes les fortunes. Trobem que haurien de carregar el lloguer amb l'arbitri d'inquilinat i les dècimes transitories i llavors no hi aniria tanta gent; en profit de l'higiene.

A Barcelona cuidem més d'aquesta senyora sense descuidar l'economia i hem inventat pels pobres i trinxeraires uns dormitoris ben instalats, regats, sanejats i airejats instituint, àdhuc, categories. De primera classe; els bancs de la plaça de Catalunya, dormitoris decorats amb palmeres sense dàtils. De luxe: les cadires de davant el Liceu, per deu cèntims són i concert pels pardals i altres requisits. Cambres-sanatori: els lleons del monument a Colom, amb aires de mar.

En aquest nou Ministeri hi han dos ministres simbòlics.

A Hisenda, En Bergamín, que te cara de cloroformo.

A Treball hi han posat un Calderón, que equival a uns quants compassos d'espera (que em perdonin els músics si dic un disbarat, perquè com a bon escriptor no més conec a fons En Calderón de la Barca, genial poeta que escrigué en vers

La guía del contribuyente y los Cuarenta y ocho motivos que tiene un hombre para ser español... ah! i La vida es sueño.)

A les dugues de la matinada de demà començarà a Londres l'hora d'istiu.

A Espanya cap allà el Setembre o Octubre s'inaugurarà l'hora de les esquerres. Això si el rellotge no avença.

Fa quatre dies que els flequers ens feren l'honor de rebaixar-nos cinc cèntims per quilo, i ara que el blat baixa de preu, ja fan gestions, degut a les circumstàncies, per fer-nos l'honor, també, de deixar-nos pagar el preu antic, o sia cinc cèntims més.

L'anvers d'aquell venedor de dècims de la loteria que cantava *qui no posa no tren*, el fan els nostres flequers: *per posar, s'ha de treure*.

Una colla de jovenets barbres s'havien empecat una nova capelleta radical i anunciaven la inauguració de la *Nueva rebeldía* amb un mitin.

L'autoritat els va fer treure el rètol, no més, i ells donant una prova de conseqüència van fer un raro i no van fer el mitin.

Ho sentim perquè no sempre es passen bones estones a la nostra ciutat.

Perquè amb motiu de la festa de Sant Tomàs alguns catedràtics de la Central no van fer classe se'ls amonestarà pel rector.

Això està bé si no van a la càtedra i no s'excusen no els diuen res, i si per cortesia donen les raons, els renyen. Cal ser groller als nostres centres de cultura i sobre tot pertanyer a la *Institución Libre de Enseñanza*.

Sembla que l'empresa del Metropolità de Madrid no complia els seus compromisos amb l'Ajuntament i a aquesta Corporació se li ocoregué fer plegar els treballadors i les obres, però el ministre de la Governació per tal de que l'ordre no fos alterat va llençar al carrer els policies i la guardia civil i em presentar-se els municipals els van detenir (dos tinents d'alcalde! i el cap de la guardia!!!) i a l'alcalde el van amenaçar amb ametrallar-lo.

La autoritat municipal atropellada per la autoritat governativa.

Una topada d'autoritats és sempre més sensible que una topada d'autobusos.

Noticiari

— En Jaume Rayentós ha donat a Igualada una fructuosa Conferència desenrotllant aquest insinuant tema: "Activitat, austeritat, generositat". La gran sala del Círcol Catòlic igualadí estava atapada d'oients éssent escoltat devotament.

— En un Parlament americà va a presentar-se un projecte de llei fent obligatoria l'ensenyança d'un ofici manual simultàniament amb els estudis primaris. A Alemanya ja fa molts d'anys que a les famílies reials s'observava tan bona regla de viure, no limitant-se als oficis. Les carreres hi eren admeses.

— El conflicte delinquinatge, general a tot Europa, el va resolent la república alemanya amb una mena de tasa legal que regula el número d'inquilins que ha d'ocupar cada pis. A tal objecte s'han organitzat oficines d'Estadística i serveis especials. Això no priva de que s'estimuli per tots els medis la construcció de cases barates a tot arreu.

— A Madrid s'ha inaugurat el tercer dels grups d'habitacions barates construïts per la Constructora Benéfica al carrer de Tenerife amb cabals de la Marquesa de la Coquilla. Hi ha Escoles, banys, vaters, etc. Les habitacions les ocupen obrers catòlics i amb lloguers modestíssims.

A n'aquests grups continuaran altres. El president de la C. B. és el Duc de Bailén.

— Ha sigut anomenat Comissari Regi de Segurs el ex diputat a Corts En Trias de Bes.

— S'ha disposat que els funcionaris de l'Institut Geogràfic i Estadístic adscrits a la Delegació del ministeri del Treball, Comerç i Indústria, en aquesta província, visitin les localitats que comprenen les zones que els corresponen, com a delegats del Governador civil, amb l'objecte d'estimular i intensificar les tasques de confecció del cens obrer-patronal i pendre nota dels patrons que no compleixen les Circulars i Ban de la primera autoritat civil relatius al dit servei.

— El honorable Gremi de Mestres Fusters, un dels més antics i dels pocs que resten a Barcelona, celebrà la festa del seu Patró a l'altar gremial de nostra Catedral Basílica, amb molt de lluïment i nombrosa concurrència de gent de l'ofici i altres fidels.

— A conseqüència de ràpida malaltia ha mort cristianament el que fou membre d'Acció Popular N'Andreu Subirachs Giró, persona molt

coneguda en aquesta capital. Pel seu caràcter amable i bondadós era molt estimat, desplegant les seves energies a favor de les obres de caràcter social i religiós.

Era el finat individu de l'Obra de la Basílica de la Mercè, sots-caporal del Sometent del districte III, i president del Col·legi d'Agents de Negocis, càrrec en el qual portava tot el seu entusiasme i intel·ligència.

Es dedicà a assumptes administratius, on demostrà veritable competència essent el representant de la majoria d'Ajuntaments de Catalunya. Posseïa el títol d'advocat i ostentava les distincions de cap Superior Honorari d'Administració civil, Cavaller Comendador de l'Ordre d'Isabel la Catòlica i la Creu de primera classe del Mèrit Militar.

Rebi la seva muller, mare, filla i demés familiars l'expressió del nostre més sentit condol per tan sensible pèrdua.

— Els presidents dels Sindicats obrers adherit al Sindicat Lliure, de Barcelona, anaren a Madrid per a informar al Govern respecte les seves aspiracions sobre sindicació obrera.

També la Federació Patronal de Catalunya ha formulat la seva opinió sobre aquest vital assumpte, declarant viables les bases del Projecte de Sindicació Professional formulades pel Delegat governatiu del Treball, senyor Roselló. Els corrents dominants fan creure amb un acord final acceptable.

— A Barcelona s'ha inaugurat amb èxit la Fira Internacional de Mostres.

— El Consell Superior de Protecció a la Infància acordà premiar amb diplomes i recompenses a les personalitats que més se distingiren en treballar a favor dels Tribunals per a Nois, i procurar la constitució de nous Tribunals i entitats tutelars de la infància.

— L'Oficina Internacional d'ensenyança de la llar prepara el III Congrés a París, per al dia 22 d'Abril vinent.

— Les associacions mutuels d'Accidents del Treball de Barcelona han enviat a l'Institut de Reformes Socials un informe relatiu al Reclament per l'aplicació de la llei d'Accidents del Treball.

INTERESSANT PELS SINDICATS AGRICOLES!

Acaben de sortir unes magnífiques **POSTALS GRÁFIQUES DE COLOR** destinades a la propaganda de la **SINDICACIÓ CATÓLICA AGRARIA.**

Deuen conèixer-les totes les Associacions agrícoles.—Una col·lecció de 5 postals, 0'50 ptes. Grans rebaixes pels Sindicats.—En venda: **Acció Popular**, Baix de St. Pere, 5, Barcelona

LLET CONDENSADA

PROVEU-LA

UNA

VEGADA

ES LA

MELLOR

MARCA

“LA LECHERA”

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos,

304 (05) (46.71) Gt.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—*Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluidas la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles.—*Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial.—Lenguafonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Alonso A. G.—Mesa Operadora, 10, Barcelona